

Bűnök és erények

Melyeket látjuk a másik emberben és melyekre építünk a vele való stratégiánkban? Leírjuk a bűnei és gyengeségei miatt? Magasztaljuk az erényei és erősségei végett? Esetleg látjuk benne mindkét részt és azt, mi kerekedhet ki a bűnök és erények megfelelő ötvözetéből? Ez utóbbit érdemes lenne megfontolni. Egyik végletes stratégia sem túl jó, ha csak a gyengeségekre vagy csak erősségekre koncentrálunk. Kár lenne a gyengeségek alapján reménytelennek nyilvánítani és hasonlóképpen dőreség csak az erősségeket látni és arra építeni mindent vele kapcsolatban.

Fel is hívnám a figyelmet itt arra, hogy aki képes a dolgokat előítéletek nélkül, tárgyilagosan szemlélni, az meg tudja látni a rosszban a jót, de a látványosan jó sem vakítja el. Háziállataink nemesítésében gyakran találkozunk azzal, hogy nincsenek tökéletes egyedek, legfeljebb illúzióinkban. Ugyanis a tulajdonságoknak szinte mindig van jó és rossz oldala, sőt közöttük sokszor szoros összefüggés vagy ütközés van. A nemesítők jó esetben meglátják, hogy egy kedvező tulajdonság erősítése révén milyen árat fizetünk, miként azt is, hogy a „selejteket” időnként milyen különleges értékeket hordozhatnak. Nem csak azért nincsenek tökéletes tenyészállatok, mert kicsi az esélye, hogy az előnyök felhalmozódjanak és mellette híján vannak a hibáknak, hanem mert a jó tulajdonságoknak is sokszor van árnyoldala. Nem utolsósorban, bizonyos tulajdonságok a közösségekben fejeződnek ki és nem lehetnek előnyösek, ha nincsenek egymást kiegészítő egyedek, ami önmagában jelzi, hogy az egyed nem lehet tökéletes egyedül, de a közösségekben nyerik el igazi értéküket és a közösségek tudnak igazán növekedni és nem az egyének magukban.

Isten tervében látványosan szereplő embereken mit látunk? Szentek voltak indulástól? Tökéletesek? Vagy bűnösök? Hibátlanok vagy reménytelen gonosztevők?

Mi következik ebből? Ne lássuk ítélkezve a másikat bármilyennek, amilyennek éppen látjuk. Ne csináljunk belőle bálványt sem az érdemei miatt, de negatív irányban a gyengeségei okán sem. Tekintsünk rá olyanra, amilyen, de legfőképpen, amilyen lehet!

Félünk a másokban való csalódástól? Miért félünk attól, ha valamit, valakit jobban megismerünk? Az csalódik, aki megalkotta a bálványát a másik személyében, vagy megalkotta azt az illúziót, hogy már ismeri teljesen a másikat. Aki nem csalódik, az nem is botránkozik. Az tárgyilagosan elkönyveli az újabb ismereteket, ami segíti finomítani a képet a másiról. Sőt, tetten érhetjük a változásokat is a másokban.

Jó, jó, de mire megy akkor ki a dolog? Azzal kell főznünk, aki van! Azzal kell együtt élnünk, dolgoznunk, akik adottak számunkra. Mehetünk tovább, kereshetünk újabb társakat, építhetünk újabb és újabb bálványokat, amelyek a dolgok természeténél fogva rendre ledőlnek és csalódásaink száma szaporodik.

Mi végre ez az okfejtés? Mi a célunk embertársainkkal, talán használni akarjuk őket? A fő cél roppant önző. Hogy jól érezzem magam az emberek társaságában, azzal a belátással, hogy az ember társas lény és küldetése nem egyszemélyes, hanem társas és közös, még akkor is, ha ebben egyénenként szerepelünk, álljuk meg a helyünket vagy bukunk el.

Természetesen nem az életünk fő célja, hogy jól érezzük magunkat, mert pont emiatt sokan változtatják társaikat. Nekünk az a célunk, hogy minden emberrel jól érezzük magunkat, akivel csak

összeakadunk. Mert, ha jól tudom érezni magam az annak a jele, hogy a másikat szeretni tudom. A másokban tudok bízni is, még ha dőlnek is ki a csontvázak a szekrényből.

Nem bízom rá az életemet, mert az ismét bálványimádás lenne, különösképpen negatív bálványra még kockázatosabb lehet(?). De bízom abban, hogy változhat, a gyengeségeit, ha nem is tudja elhagyni, kinőni, de kezelni tudja azzal a segítséggel, erővel, amivel egyedül nem rendelkezik, hanem embertársaival és főképpen, ha hagyja, Isten támogatásával.

Isten miként lát minket? Ő, ha akarna, sem tudna bálványokat építeni emberekből, hiszen a vesénkbe lát. Mégis bízik bennünk és bizalmának alapja még csak nem is az erősségeink, erényeink, hanem az Ő szeretete és kegyelme, ami felvértez minket, amely tisztára mos és bűneinket eltörli.

Miért kell nekünk is Istenként nézni az emberekre? Látjuk a világot, a média jóvoltából, minden kis falunak minden kis bugyrának förtelmes bűnei ott vannak életünk minden percében. Mi szenvedünk és botránkozunk ettől? Akkor mit szóljon Isten? Ő miért nem szenved, de ha szenved, miért nem takarította már ki ezt a bolygót? Mert megbocsát és szeret minket. Mondják egyesek, hogy Isten magunkra hagyott bűneink miatt, mert csalódott bennünk. Istenből kinézzük azt, hogy csalódik bármiben az általa teremtet tökéletes világban? El tudjuk képzelni, hogy bűneink mit csinált volna az emberiséggel, ha Isten kegyelme nem áradna ránk? Úgy gondoljuk, nem lenne lejjebb, ha Isten kegyelme nem tartana fenn minket még a bűn tengerében??? Nem utolsósorban, miért ne bízna bennünk, hiszen Ő alkotott és különösképpen, Ő lép belénk, ha hagyjuk. Miért ne bízna meg a teremtet világban, amely az elképzelései szerint működik, ahol mindenre van hatalma? Isten nem bízna magában? Csak az gondolhatja ezt, aki nem ismeri Őt, mert észre sem veszi a világban.

Márpedig, aki szemét nem a gonosz becsvágyó tetteire tapasztja, az észreveheti Istennek a csodálatos munkáját. Ehhez ugyanaz a szem kell, amivel a másik emberben látni tudjuk a jót is, olykor töméntelen bűnös csúfság mögött is és hogyan formálja Isten az agyagot bennünk!

Aki Isten munkáját figyeli és próbálja követni a világban és az emberek között, az nem a gonosz csapdájában és különösen nem az alkalmazásában áll. Amellett, hogy a jó oldalon van, jobban érzi magát a bőrében, több reménye van és szeretetben él, amire vágyik születése óta.

Templomlépcső, 2023. október